

POSTANOWIENIE

dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. K. Ś.

Protokolant: starszy sekr. sądowy D. B.

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 roku, na rozprawie jawnej w Ł.,

sprawy z wniosku W. M.

z udziałem N. M.

o podział majątku wspólnego

1. ustala, że w skład małżeńskiego majątku wspólnego W. M. i N. M. wchodzi:

a/ spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w Ł. przy ulicy (...), dla którego to w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi jest prowadzona księga wieczysta o numerze (...), o wartości 360 000,00 zł (trzystu sześćdziesięciu tysięcy złotych),

b/ pralka (...) – o wartości 100,00 zł (stu złotych),

c/ kuchnia gazowa – o wartości 100,00 zł (stu złotych),

d/ dwa komplety sztuców plater – o wartości 500,00 zł (pięćset złotych),

e/ telewizor marki T. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych),

f/ lodówka S. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),

g/ dwie kanapy rozkładane – o wartości 200,00 zł (dwieście złotych),

h/ stół rozkładany – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),

i/ osiem krzeseł – o wartości 80,00 zł (osiemdziesięciu złotych),

j/ komplet mebli stołowych – o wartości 300,00 zł (trzystu złotych),

k/ dywan – o wartości 150,00 zł (stu pięćdziesięciu złotych),

l/ telewizor – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),

ł/ wieża K. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),

m/ zestaw komputerowy – o wartości 500,00 zł (pięćset złotych),

2. dokonuje podziału małżeńskiego majątku wspólnego W. M. i N. M. w ten sposób, że przyznaje N. M. składniki majątkowe wskazane w punkcie 1 od litery

a do litery e sentencji postanowienia, a W. M. przyznaje składniki majątkowe wskazane w punkcie 1 od litery

f do litery m sentencji postanowienia,

3. zasądza od N. M. na rzecz W. M. kwotę 179 660,00 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt złotych) tytułem spłaty wartości udziału przysługującego W. M. w małżeńskim majątku wspólnym W. M. i N. M., płatną w terminie 4 (czterech) miesięcy liczonych od dnia uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności,

4. umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt II Ns 623/13

UZASADNIENIE

W. M. wystąpił z wnioskiem o podział małżeńskiego majątku wspólnego jego i N. M. w sposób ostatecznie sprecyzowany w zakresie twierdzonego przez siebie składu, twierdzonych przez siebie wartości wskazywanych składników majątku wspólnego, w zakresie sposobu podziału majątku wspólnego, jak na rozprawie w dniu 9 maja 2016 roku. W. M. zajmował stanowisko w zakresie dotyczącym wniosków, twierdzeń i zarzutów zgłaszanych przez uczestniczkę N. M., jak na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2016 roku.

(wniosek z uzasadnieniem k. 2-3, protokół rozprawy k. 384-388)

Uczestniczka N. M. zajmowała stanowisko w sprawie o podział małżeńskiego majątku wspólnego jej i W. M., ostatecznie sprecyzowane w zakresie twierdzonego przez siebie składu, twierdzonych przez siebie wartości wskazywanych składników majątku wspólnego, w zakresie sposobu podziału majątku wspólnego, jak w piśmie procesowym opatrzonym prezentatą Sądu „20-01-2016” i na rozprawie w dniu 9 maja 2016 roku. N. M. zajmowała stanowisko w zakresie dotyczącym wniosków, twierdzeń i zarzutów zgłaszanych przez wnioskodawcę W. M., jak na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2016 roku.

(pismo procesowe k. 370-371, protokół rozprawy k. 384-388)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. M. i N. M. pozostawali w związku małżeńskim ze sobą od dnia 16 kwietnia 1988 roku. W dniu 18 października 1996 roku W. M. i N. M. zawarli przed notariuszem w formie aktu notarialnego umowę, której mocą wyłączyli łączących ich ustrój małżeński majątkowy wspólności ustawowej i od tego czasu pozostawali w ustroju małżeńskim rozdzielności majątkowej.

(wyrok k. 4, umowa w formie aktu notarialnego k. 80-82)

W czasie trwania małżeńskiej wspólności majątkowej W. M. i N. M. zgromadzili następujące składniki, których są właścicielami na zasadach małżeńskiej majątkowej wspólności ustawowej, o następujących wartościach:

- spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w Ł. przy ulicy (...), dla którego to w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi jest prowadzona księga wieczysta o numerze (...), o wartości 360 000,00 zł (trzystu sześćdziesięciu tysięcy złotych),

- pralka (...) – o wartości 100,00 zł (stu złotych),

- kuchnia gazowa – o wartości 100,00 zł (stu złotych),

- dwa komplety sztuków plater – o wartości 500,00 zł (pięćset złotych),

- telewizor marki T. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych),

- lodówka S. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),
- dwie kanapy rozkładane – o wartości 200,00 zł (dwieście złotych),
- stół rozkładany – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),
- osiem krzeseł – o wartości 80,00 zł (osiemdziesięciu złotych),
- komplet mebli stołowych – o wartości 300,00 zł (trzystu złotych),
- dywan – o wartości 150,00 zł (stu pięćdziesięciu złotych),
- telewizor – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),
- wieża K. – o wartości 50,00 zł (pięćdziesięciu złotych),
- zestaw komputerowy – o wartości 500,00 zł (pięciuset złotych).

(bezsporne, a także kserokopia księgi wieczystej k. 5-7 , dokument przydziału lokalu mieszkalnego k. 60)

We wskazanym powyżej spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego numer (...) w Ł. przy ulicy (...) mieszkają uczestniczka N. M. i dwie pełnoletnie córki N. M. i W. M., dla których to dzieci zainteresowanych jest to dom rodzinny, w którym się wychowały. W. M. mieszka ze swoją kolejną żoną w innym lokalu mieszkalnym aniżeli ten numer 16 położony w Ł. przy ulicy (...). W. M. wyprowadził się w połowie 2009 roku z wyżej wskazanego lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...).

(bezsporne)

W. M. ma 66 lat.

(bezsporne)

W. M. jest właścicielem odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w Ł.. Lokal ów ma około 44 metrów kwadratowych powierzchni użytkowej. W tym lokalu mieszkalnym W. M. mieszka wraz ze swoją kolejną żoną, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. W. M. jest emerytem i z tego tytułu uzyskuje świadczenie w wysokości 2 980,00 zł miesięcznie netto. W. M. nie uzyskuje innych dochodów. Obecna żona W. M. pracuje, prowadzi działalność gospodarczą i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości około 5 000,00 zł miesięcznie netto. Oboje nie mają nikogo na swoim utrzymaniu, obowiązki alimentacyjne W. M. wobec jego dzieci wygasły. W. M. obecnie nie ma długów.

(bezsporne)

N. M. ma 57 lat.

(bezsporne)

N. M. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w Ł.. Lokal ów ma około 43 metrów kwadratowych powierzchni użytkowej. Ten lokal mieszkalny N. M. oddała w najem i pobiera z tego tytułu czynsz w wysokości około 1 250,00 zł miesięcznie netto. N. M. pracuje na podstawie umowy o pracę i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 2 500,00 zł – 3 000,00 zł miesięcznie netto. Wraz z N. M. w lokalu mieszkalnym numer (...) w Ł. przy ulicy (...) mieszkają dwie pełnoletnie córki obojga zainteresowanych, które nie pracują. N. M. ma oszczędności w kwocie około 15 000,00 zł. N. M. nie ma obecnie długów.

(bezsporne)

Spółdzielcze własnościowe prawa do dwóch garaży numer (...) położonych przy ulicy (...) w Ł. przysługują N. M. i W. M..

(bezsporne)

Wyżej wskazane garaże zostały wybudowane po dniu 18 października 1996 roku, to jest dniu zawarcia przez N. M. i W. M. umowy o rozdzielność majątkową. Prawa do tychże spółdzielczych własnościowych praw do garaży wskazanych powyżej, N. M. i W. M. nabyli także po tym dniu 18 października 1996 roku.

(umowa w formie aktu notarialnego k. 80-82, umowa k. 61-62, umowa k. 83-85, pismo k. 179, dokument przydziału miejsca parkingowego k. 180, dokument protokołu zdawczo – odbiorczego garaży k. 181)

Sąd zważył, co następuje:

Pomiędzy zainteresowanymi w chwili zawarcia przez nich związku małżeńskiego powstał ustrój majątkowy wspólności majątkowej stosownie do normy art. 31 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 roku Kodeks rodzinny i opiekuńczy, (Dz. U. nr 9, poz. 59 ze zm.), wskazywanej dalej jako „k.r.o.” Ten ustrój majątkowy objął – co do zasady - przedmioty majątkowe nabyte przez oboje małżonków lub przez jednego z nich w czasie trwania tego ustroju majątkowej wspólności małżeńskiej. W konsekwencji, przedmiotem ustaleń i rozstrzygnięcia Sądu były składniki majątku, można uznać za małżeński majątek wspólny zainteresowanych, stosownie do treści żądania inicjującego niniejsze postępowanie, które dotyczyło podziału małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych. Sąd, z uwagi na normę art. 321 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a także normę art. 506 k.p.c., nie mógł prowadzić postępowania i rozstrzygać w przedmiocie innym aniżeli podział małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych, albowiem wówczas Sąd działałby niezgodnie z przedmiotem żądania zgłoszonego w sprawie, dokonywałby ustaleń i rozstrzygałby z urzędu w przedmiocie nieobjętym żądaniem wnioskodawcy, który jako inicjator postępowania określił przedmiot postępowania składając wniosek o podział majątku wspólnego. Zatem, podziałowi podlegały składniki majątku zainteresowanych zgromadzone od dnia ich ślubu w dniu 16 kwietnia 1988 roku do dnia 18 października 1996 roku, kiedy to zainteresowani zawarli umowę o rozdzielność majątkową, która to umowa – zgodnie z normami art. 47 k.r.o. i art. 51 k.r.o. – wyłączyła ustrój majątkowy małżeńskiej wspólności ustawowej.

Z powyżej wskazanych powodów, oba garaże numer (...) położone przy ulicy (...) w Ł., nie stanowią przedmiotów stanowiących składniki małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych, a co za tym idzie nie mogą stanowić przedmiotu rozstrzygnięcia w sprawie o podział majątku wspólnego zainteresowanych, a więc w sprawie niniejszej. Garaże te zostały wybudowane już w czasie rozdzielności majątkowej obojga zainteresowanych i w tym też czasie zostały przyznane obojgu zainteresowanych jako spółdzielcze własnościowe prawo do garażu.

Sąd stosownie do treści art. 567 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. nr 43, poz. 296 ze zm.), wskazywanej dalej jako „k.p.c.”, w zw. z art. 684 k.p.c., ustalił skład i wartość małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych, co znalazło swoje odzwierciedlenie w punkcie pierwszym sentencji postanowienia. Nie było sporu między zainteresowanymi zarówno co do składu, jak i wartości tych składników małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych. Skład małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych w zakresie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego został ustalony za pomocą dokumentów wskazanych powyżej w tym uzasadnieniu, w części odnoszącej się do ustaleń faktycznych. Innych składników, które można by uznać za składniki małżeńskiego majątku wspólnego zainteresowanych, poza wyżej wskazanymi, zainteresowani nie zgłosili, oboje cofnęli wnioski o objęcie podziałem ich małżeńskiego majątku wspólnego jeszcze innych składników majątkowych, wyrazili zgodę na takie cofnięcia drugiego z zainteresowanych. W tej sytuacji, Sąd nie mogąc rozstrzygać z urzędu w przedmiocie innych składników aniżeli objęte rozstrzygnięciem z punktu pierwszego sentencji postanowienia, a to z mocy wskazanego powyżej przepisu art. 321 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., oraz normy art. 506 k.p.c., orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia. W zakresie wartości ustalonego składu majątku wspólnego zainteresowanych, wskazywane przez zainteresowanych wartości rzeczy jawią się być odpowiednimi do rzeczywistej wartości rynkowej takich rzeczy, o czym Sąd wnioskuje na podstawie zasad doświadczenia życiowego.

W zakresie sposobu podziału majątku wspólnego między zainteresowanymi, Sąd wziął pod uwagę zgodną treść żądania obojga zainteresowanych. Wobec zgodnego żądania, Sąd rozstrzygnął kwestię przyznania składników ustalonych, jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia, tak jak chcieli tego zainteresowani, jak w punkcie drugim sentencji postanowienia, na podstawie art. 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, poz. 93 ze zm.), dalej wskazywanej jako „k.c.”, w zw. z art. 211 k.c.

Wobec ustalonej wartości majątku wspólnego zainteresowanych, mając na względzie wartość majątku wspólnego przyznanego każdemu z zainteresowanych i zasadę równych udziałów małżonków w ich małżeńskim majątku wspólnym wynikającą z normy art. 43 § 1 k.r.o., Sąd rozstrzygnął o spłacie, jak w punkcie trzecim sentencji postanowienia, na podstawie art. 212 § 2 i 3 k.c. w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. Sąd oznaczył termin zapłaty kwoty wskazanej w punkcie trzecim sentencji postanowienia uwzględniając sytuację majątkową obojga zainteresowanych, możliwości finansowe uczestniczki, przyrównał to do wysokości należnej wnioskodawcy od uczestniczki sumy i wziął pod uwagę potrzebę wnioskodawcy korzystania przezeń jak najszybciej z pieniędzy należnych mu tytułem spłaty, a także Sąd wziął pod uwagę to, że postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się przez kilka lat, a więc uczestniczka miała czas by przygotować się pod względem finansowym na rozstrzygnięcie, które w zakresie najistotniejszego ekonomicznie składnika majątku wspólnego zainteresowanych – spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu – jest zgodne z treścią żądania uczestniczki, które to żądanie było niezmienne przez cały czas trwania postępowania. Wskazany termin jest wystarczający dla uczestniczki na zgromadzenie potrzebnych środków pieniężnych i zapłatę wnioskodawcy, choćby w następstwie uzyskania kredytu bankowego zabezpieczonego hipoteką bądź uzyskania pożyczek przez uczestniczkę, jak sama uczestniczka deklarowała na ostatnim terminie rozprawy. Z drugiej strony wyznaczony przez Sąd termin zapłaty zapewnia wnioskodawcy możliwość uzyskania należnych środków w nie tak odległej przyszłości.

Uczestniczka zgłosiła w formie pisemnej pod ocenę i rozstrzygnięcie Sądu żądanie uwzględnienia wydatków poniesionych przez uczestniczkę z jej majątku osobistego na małżeński majątek wspólny zainteresowanych, jednakże na ostatnim terminie rozprawy te żądania cofnęła oświadczając przez swojego pełnomocnika z wyboru – radcę prawnego, że „cofa swoje wnioski w zakresie nieobjętym oświadczeniami z dnia dzisiejszego”. Z treści tego oświadczenia składanego przez pełnomocnika uczestniczki – radcę prawnego, a więc osoby mającej wiedzę i doświadczenie zawodowe w zakresie świadczenia usług prawnych, wiedzę i doświadczenie w zakresie doradztwa prawnego, mającego umiejętności posługiwania się językiem prawniczym, świadomość konsekwencji składanych oświadczeń procesowych, oświadczenie o treści jak powyżej należało poczytywać jako wolę rezygnacji z dotychczas popieranых żądań, które nie zostały objęte oświadczeniami tego pełnomocnika z tego terminu rozprawy. Wnioskodawca nie sprzeciwił się temu cofnięciu do czasu zamknięcia rozprawy. W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 512 k.p.c. umorzył w wyżej wskazanym zakresie postępowanie, jak w punkcie czwartym sentencji postanowienia.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika uczestniczki o udzielenie mu terminu na sprecyzowanie w formie pisemnej żądania, jak na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2016 roku. Sprawa toczyła się od trzech lat, a więc wystarczająco długo aby zgłosić wszystkie wnioski, twierdzenia i zarzuty we właściwej formie, pisemnej, odpowiednio wcześniej, bez konieczności uciekania się do wniosku o udzielenie mu terminu na sprecyzowanie w formie pisemnej żądania składanego na ostatnim terminie rozprawy. Takie postępowanie należy ocenić jako sprzeczne z dobrymi obyczajami, o czym stanowi przepis art. 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., i jako takie nie podlegające ochronie procesowej. Nadto, wskazać trzeba, że zgodnie z normą art. 6 k.p.c., postępowanie winno toczyć się sprawnie, szybko, a takie postępowanie zainteresowanych, jak wskazane powyżej godzi w ów postulat szybkości postępowania.

Zarówno wnioskodawca, jak i uczestnik zgłaszali ustnie do protokołu żądania na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2016 roku, które nie stanowiły żądań wskazanych w powyżej wskazanych akapitach tego uzasadnienia. Żądania te nie mogą wywołać jakiegokolwiek skutku procesowego, albowiem nie zostały one zgłoszone w formie pisemnej, stosownie do normy art. 193 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Takie ustne zgłaszanie żądań nie podlega postępowaniu naprawczemu z art. 130 k.p.c., a zgłaszane ustnie żądania są traktowane jako nieistniejące. Z powyżej wskazanych

względów Sąd nie zajmował się żądaniami zgłaszanymi na terminie rozprawy w dniu 9 maja 2016 roku, które nie stanowiły żądań wskazanych w powyżej wskazanych akapitach tego uzasadnienia.

Z./ Odpis postanowienia wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi uczestniczki.

dnia 30 czerwca 2016 roku